

вахъ като си спомняхъ онзи мигъ, въ който удушихъ живата пеперуда.

Ако сега биха ме позлатили и ме накаратъ още веднажъ да убия живо сжщество, нима бихъ се съгласила? За нищо на свѣта!

Пръститѣ само затова се бѣха притиснали и задушили това прелестно създание, тази красавица йо, защото азъ самата не знаяхъ какво върша въ този мигъ.

Азъ спрѣхъ на тѣсната пжтечка, между старитѣ разклонени ели, и погледнахъ нагоре. Бѣше вече надвечеръ, небето бѣше лазурно и червено, и облацитѣ, както бива при залѣзъ, сжщо розовѣеха и се разгаряха на небето.

Въ гората бѣше тихо и тържественно и азъ, успокоена, се върнахъ дома.

Но не можахъ да се любувамъ на великолепната, прелестната йо, това кадийано, чудно пауново око, което Сашо Малиновъ бѣше оправилъ по всичкитѣ правила на изкуството. Не можехъ да гледамъ това, което ржцетѣ ми бѣха извършили.

Вечерта на брѣга на Ока ние горещо спорихме съ Малиновъ. Отначало той се надсмиваше на моя ужасъ, а следъ това призна, че наистина ние, хората, сме още много жестоки, че още много звѣрско има въ човѣка...

Втората половина на лѣтото мина спокойно.

Георги още нѣкое време, като колело търкулнато по пжтя, тичаше подиръ пеперудитѣ и дълго седѣше надъ тѣхъ въ своята стая. Но азъ и Малиновъ съвсемъ охладѣхме къмъ тази забава и вече съвършено спокойно гледахме какъ покрай насъ летѣха удивителни и рѣдки махаони, адмирали и антиопи. Азъ се преродихъ и почнахъ да се наслажда-